

SE ROKH (TRES CARAS)

Dirección: Jafar Panahi

Intérpretes: Jafar Panahi, Behnaz Jafari

Irán, 2018 -100 min (VOS en castelán)

Formato: Blu-ray

NON RECOMENDADA PARA MENORES DE 12 ANOS

* FESTIVAL DE CANNES 2018: MELLOR GUION (EX AEQUO)

Unha famosa actriz iraní recibe o vídeo inquietante dunha moza pedindo a súa axuda para escapar da súa familia conservadora. Entón pide ao seu amigo, o director de cinema Jafar Panahi, que lle axude a entender se se trata dunha manipulación. Xuntos, emprenden camiño cara á aldea da moza nas remotas montañas do Noroeste, onde as tradicións ancestrais continúan rexendo a vida local.

Jafar Panahi, o máis metalingüístico dos cineastas iranís despois do mestre Kiarostami, explora as mil facetas do patriarcado e os seus efectos sobre a maltratada condición feminina no seu país nunha película que, como de costume no seu cinema, pon en cuestión os quebradizos límites entre documental e ficción. Con todo, o máis admirable de *'Se rokh'* non é o sofisticado xogo de espellos que propón a partir do performativo –con esas tres mulleres que, sendo aspirantes a actriz ou actrices consumadas, na clandestinidade ou saboreando os meles da celebridade, son esmagadas pola hexemonía do masculino– senón o que supón como xesto de solidariedade do director de Offside, outra feroz reivindicación feminista.

Se as súas tres películas anteriores, realizadas xa durante o seu arresto domiciliario, falaban precisamente do compromiso do artista co mundo que o rodea, aínda que estea condenado a reproducilo nunha perpetua sinécdoque, na que a parte encerra a complexidade significativa do todo, en *'Se rokh'* salta a barreira física dun inevitable ensimismamento formal para atopar na opresión á muller iraniana unha inxustiza que lle separa do seu propio drama.

Tan episódica como *'Taxi Teherán'*, tan digresiva como *'Isto non é unha película'*, definitivamente menos autocomplaciente que *'Closed Curtain'*, talvez a máis opaca das súas obras de confinamento, *'Se rokh'* é tamén unha viaxe ás profundidades do Irán rural a través dunha serie de encontros nos que Panahi –acompañado de Behnaz Jafari, actriz que se interpreta a si mesma e é o auténtico motor narrativo do filme– demostra outra vez a súa capacidade de observación, o seu control sobre unha posta en escena que parece improvisada en presente de indicativo, e un sentido do humor non exento de melancolía.

Non é pouco para unha película que empeza cun suicidio que pode ser ou non auténtico, gravado nas pouco fiables imaxes dun teléfono dixital, que continúa como un relato detectivesco en forma de road movie que é tamén a crónica dunha expiación, e que cristaliza nun falso documental etnográfico con mensaxe feminista ao fondo.

POR SERGI SÁNCHEZ (Fotogramas ****)

HORARIOS: xoves e venres 20:15 h, sábados ás 17:15 e 20:15 h

* *Pídese puntualidade, unha vez comezada a proxección non se permitirá o acceso á sala.*

ENTRADAS: 3,00 €

(Carné xove, +65 anos, ou persoas desempregadas: 2,00 €)

* *É imprescindible achegar o documento que acredite o desconto no momento de comprar a entrada*

SESIÓNS DO/A ESPECTADOR/A: sábados 17:15 h

PREZO ÚNICO: 1,50 €

ABONO DE 5 PELÍCULAS: 12,00 €

VENDA NO DESPACHO DE BILLETES: media hora antes de cada función (só se quedan entradas dispoñibles)

VENDA ANTICIPADA: na conserxaría, de luns a venres de 9.00 a 14.00 e de 16.00 a 20.00 h; sábados de 10.00 a 13.00 h

ESTREAS EN VO

5, 6 e 7 de setembro de 2019

LOVELESS (SEN AMOR)

Dirección: Andrey Zvyagintsev

Intérpretes: Maryana Spivak, Aleksey Rozin
Rusia, 2017 - 127 min (VOS en castelán)

Formato: Blu-ray

NON RECOMENDADA PARA MENORES DE 12 A

* PREMIOS OSCAR 2017: NOMEADA A MELLOR PELÍCULA
FALA NON INGLESA

* FESTIVAL DE CANNES 2017: PREMIO DO XURADO

* BALÓN DE OURO 2017: NOMEADA A MELLOR FILME
NON INGLESA

* PREMIOS DO CINE EUROPEO 2017: MELLOR BSO E
FOTOGRAFÍA

* NATIONAL BOARD OF REVIEW (NBR) 2017: MELLORE
PELÍCULAS DO ANO

* ASOCIACIÓN DE CRÍTICOS DOS ÁNXELES 2017: MELI
FILME ESTRANXEIRA

* PREMIOS CÉSAR 2017: MELLOR FILME ESTRANXEIRO

Unha parella que atravesa un divorcio debe xuntar forzas para atopar ao seu fillo, desaparecido tras unha das súas pelexas.

Como en *'Leviatán'* (2014), un pequeno núcleo familiar xera as ondas expansivas que lle permite a Andrey Zvyagintsev facer un retrato a gran escala dunha sociedade deshumanizada e entregada ás peores prácticas do capitalismo. Pero aquí a contorna é principalmente urbano, e ese núcleo non existe, está descomposto. *'Sen amor'* podría ser un thriller-drama sobre a búsqueda dun mozo de 12 anos que desaparece.

Os seus pais búscanlle, claro, pero todo é aparencia: o sufrimento do rapaz é máis desolado porque queda en of, e pouco importa aos membros dunha parella que xa iniciaron vidas paralelas que lles axudan a situarse nunha sociedade mecanizada e impía, de imaxe impoluta, que non vai a ningún sitio.

Zvyagintsev desprega a voluptuosidade da súa cámara e evita os mecanismos da intriga, para describir comportamentos cada vez máis interiorizados, pero nada normais.

POR RICARDO ALDARONDO (Fotogramas **)

* SESIÓN INAUGURAL DE TEMPADA:

XOVES 5 DE SETEMBRO ENTRADA CON CONVITE

(REPARTIRÁNSE NO DESPACHO DE BILLETES DESDE MEDIA
HORA ANTES DE CADA PASE. MÁXIMO 2 POR PERSOA)

FORUM METROPOLITANO

12, 13 e 14 de setembro de 2019

AUS DEM NICHTS (NA SOMBRA)

Dirección: Fatih Akin

Intérpretes: Diane Kruger, Numan Acar

Alemania, 2017 -105 min (VOS en castelán)

Formato: Blu-ray

NON RECOMENDADA PARA MENORES DE 16 ANOS

* FESTIVAL DE CANNES 2017: MELLOR ACTRIZ (DIANE KRUGER)

* BALÓNS DE OURO 2017: MELLOR FILME DE FALA NON INGLESA

* PREMIOS DO CINE ALEMÁN 2017: 2ª MELLOR FILME E MELLOR GUION. 6 NOMEAMENTOS

* CRITICS CHOICE AWARDS 2017: MELLOR FILME DA FALA NON INGLESA

* SATELLITE AWARDS 2017: MELLOR FILME DE FALA NON INGLESA E ACTRIZ (KRUGER)

A vida de Katja afúndese cando o seu marido e o seu fillo morren nun atentado con bomba. Tras o duelo e a inxustiza, chegará o tempo da vinganza.

Afeito atoparme cun facilón Fatih Akin que ora apúntase á denuncia Ken Loach, ora ponse irónico e costumista, que queime as súas naves dunha maneira tan radical como '**Na sombra**' pareceume algo tan insólito como defendible. E a iso vou: a defender unha obra que enche coa metralla afiada do odio e o racismo bidireccional as súas posibles mensaxes conciliadoras. Que faga de Diane Kruger unha atormentada e cega furia, tan obsesiva e tan en camiño de non satisfacer xamás a súa sede de xustiza como o Don Johnson de '**Tiro mortal**' (John Frankenheimer, 1989). Que subverta con mala uva cinéfila considerable o que podería ser unha película dos Dardenne e termina sendo un drama político violento setenteiro dese esquecido director chamado Reinhard Hauf. E que sexa capaz de desconcertar cun ambiguo epílogo que nos mira como Charles Bronson o faría.

POR FAUSTO FERNÁNDEZ (Fotogramas *****)

19, 20 e 21 de setembro de 2019

LES GRANDS ESPIRITS (O BO MESTRE)

Dirección: Olivier Ayache-Vidal

Intérpretes: Denis Podalydès, Abdoulaye Diallo

Francia, 2016 - 106 min (VOS en castelán)

Formato: Blu-ray

APTA PARA TODOS OS PÚBLICOS

Un mestre dun respectable colexio en París vese obrigado deixar o seu posto e empezar a dar clases nun instituto de arrabalde moito máis conflitivo do que se teme o peor.

Por unha serie de circunstancias, o profesor Foucault debe abandonar un prestixioso instituto para dar clases nun centro conflitivo. Hai unha finalidade eminentemente ética no debut de Olivier Ayache-Vidal e unha chamada urxente á reflexión sobre a realidade educativa das zonas marxinais.

Con todo, non descoida outros aspectos temáticos abordados con eficacia: a soberbia da élite burguesa, a desigualdade de clases, a resignación aprendida de certo sectores, ou a masa social inerte e hipócrita, que observa e non actúa. O resultado é unha parábola do fracaso das sociedades occidentais.

*Afastada doutras producións que permanecerán na nosa memoria, como '**A onda**' (Dennis Gansel, 2008) ou '**A clase**' (Laurent Cantet, 2008), onde se abordaba a ensinanza desde a máis absoluta visceralidade, '**O bo mestre**' é acertada e sincera na súa misión pedagóxica. Olivier Ayache Vidal decántase por un discurso sereno e de amable ironía, pero precisamente ese punto medio e a obsesión didáctica fan da película unha obra faácilmente olvidable para quen busque singularidades dentro do cinema social.*

POR MARIA CABALLERO (Fotogramas *)